

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

ΘΕΜΑ Α

A.1. α. Σωστό β. Λάθος γ. Σωστό δ. Σωστό ε. Λάθος

A.2. β

A.3. γ

ΘΕΜΑ Β

B.1.: Σελ. 169 σχολικό: «Ανεργία Τριβής»

B.2.: Σελ. 170 σχολικό: «Διαρθρωτική Ανεργία»

B.3.: Σελ. 170 σχολικό: «Συνέπειες της Ανεργίας»

ΘΕΜΑ Γ

Γ.1.

Συνδυασμοί Ποσοτήτων	Παραγόμενες Ποσότητες αγαθού X	Παραγόμενες Ποσότητες αγαθού Ψ	Κόστος Ευκαιρίας του αγαθού X σε όρους Ψ (Κ.Ε _X)	Κόστος Ευκαιρίας του αγαθού Ψ σε όρους X (Κ.Ε _Ψ)
A	0	265		
			;	;
B	50	240		
			1	1
Γ	100	;		
			;	1/3
Δ	130	100		
			5	1/5
E	;	0		

$$Κ.Ε_{X_{A \rightarrow B}} = \frac{265 - 240}{50 - 0} = \frac{25}{50} = \frac{1}{2}, \quad Κ.Ε_{\Psi_{B \rightarrow \Delta}} = 2$$

$$Κ.Ε_{X_{B \rightarrow \Gamma}} = 1 \Rightarrow \frac{240 - \Psi_{\Gamma}}{100 - 50} = 1 \Rightarrow \Psi_{\Gamma} = 190$$

$$Κ.Ε_{X_{\Gamma \rightarrow \Delta}} = \frac{190 - 100}{130 - 100} = 3$$

$$Κ.Ε_{X_{\Delta \rightarrow E}} = 5 \Rightarrow \frac{100 - 0}{X_E - 130} = 5 \Rightarrow X_E = 150$$

Άρα ο πίνακας συμπληρωμένος είναι:

Συνδυασμοί Ποσοτήτων	Παραγόμενες Ποσότητες αγαθού X	Παραγόμενες Ποσότητες αγαθού Ψ	Κόστος Ευκαιρίας του αγαθού X σε όρους Ψ (Κ.Ε _X)	Κόστος Ευκαιρίας του αγαθού Ψ σε όρους X (Κ.Ε _Ψ)
A	0	265		
			1/2	2
B	50	240		
			1	1
Γ	100	190		
			3	1/3
Δ	130	100		
			5	1/5
E	150	0		

Γ.2. Όταν παράγονται 220 μονάδες του Ψ:

	X	Ψ	Κ.Ε _X
B	50	240	
		220	1
Γ	100	190	

$$Κ.Ε_{X_{B \rightarrow \Gamma}} = 1 \Rightarrow \frac{240 - 220}{X_{\max} - 50} = 1 \Rightarrow X_{\max} = 70.$$

Δηλαδή όταν παράγονται 220 μονάδες του Ψ, η μέγιστη ποσότητα που μπορεί να παραχθεί από το X είναι 70 μονάδες.

Γ.3. Όταν η ποσότητα του X είναι $X_{\alpha\rho\chi} = 20$:

	X	Ψ	Κ.Ε _X
A	0	265	
	20	$\Psi_{\alpha\rho\chi}$	1/2
B	50	240	

$$Κ.Ε_{X_{A \rightarrow B}} = \frac{1}{2} \Rightarrow \frac{265 - \Psi_{\alpha\rho\chi}}{20 - 0} = \frac{1}{2} \Rightarrow \Psi_{\alpha\rho\chi} = 255$$

Όταν η ποσότητα του X είναι $X_{\tau\epsilon\lambda} = 70$, όπως βρήκαμε στο προηγούμενο ερώτημα, θα έχουμε $\Psi_{\tau\epsilon\lambda} = 220$.

Άρα θυσιάζονται $255 - 220 = 35$ μονάδες του Ψ.

Γ.4. $K(X = 110, \Psi = 150)$

	X	Ψ	$K.E_X$
Γ	100	190	
	110	$\Psi_{\max}$	3
Δ	130	100	

$K.E_{X_{\Gamma \rightarrow \Delta}} = 3 \Rightarrow \frac{190 - \Psi_{\max}}{110 - 100} = 3 \Rightarrow \Psi_{\max} = 160$. Άρα ο συνδυασμός K είναι εφικτός αλλά όχι μέγιστος.

$\Lambda(X = 134, \Psi = 80)$

	X	Ψ	$K.E_X$
Δ	130	100	
	134	$\Psi_{\max}$	5
E	150	0	

$K.E_{X_{\Delta \rightarrow E}} = 5 \Rightarrow \frac{100 - \Psi_{\max}}{134 - 130} = 5 \Rightarrow \Psi_{\max} = 80$. Άρα ο συνδυασμός Λ είναι μέγιστος.

Γ.5. Η μετάβαση από τον εφικτό συνδυασμό K στο μέγιστο συνδυασμό Λ, σημαίνει τη μετάβαση από τη φάση της ανόδου όπου υπάρχει υποαπασχόληση του εργατικού δυναμικού στη φάση της κρίσης όπου υπάρχει πλήρης απασχόληση του εργατικού δυναμικού.

ΘΕΜΑ Δ

Δ.1. Αφού η συνάρτηση ζήτησης είναι ισοσκελής υπερβολή, τότε θα είναι στη μορφή

$Q_D = \frac{A}{P}$. Γνωρίζουμε ότι το σημείο ισορροπίας της αγοράς είναι $E(P_0 = 10, Q_0 = 20)$,

άρα αντικαθιστώντας θα έχουμε $20 = \frac{A}{10} \Rightarrow A = 200$.

Συνεπώς η συνάρτηση ζήτησης είναι $Q_D = \frac{200}{P}$.

Για τη συνάρτηση προσφοράς γνωρίζουμε ότι διέρχεται από την αρχή των αξόνων, άρα εμφανίζει μοναδιαία ελαστικότητα σε όλο το μήκος της. Άρα:

$E_S = \delta \cdot \frac{P_0}{Q_0} \Rightarrow 1 = \delta \cdot \frac{10}{20} \Rightarrow \delta = 2$ και με αντικατάσταση στη γραμμική εξίσωση

προσφοράς $Q_S = \gamma + \delta P$, προκύπτει $20 = \gamma + 2 \cdot 10 \Rightarrow \gamma = 0$.

Συνεπώς η συνάρτηση προσφοράς είναι $Q_S = 2P$.

Δ.2. Επιβάλλεται $P_K = 12,5$ χρηματικές μονάδες.

Σε αυτή την περίπτωση η ζητούμενη ποσότητα είναι $Q_{DK} = \frac{200}{12,5} = 16$ μονάδες

προϊόντος

και η προσφερόμενη ποσότητα είναι $Q_{SK} = 2 \cdot 12,5 = 25$ μονάδες προϊόντος.

Άρα στην αγορά του αγαθού προκύπτει πλεόνασμα =

$$Q_{SK} - Q_{DK} = 25 - 16 = 9 \text{ μονάδων προϊόντος.}$$

Το κράτος αγοράζει το πλεόνασμα στην τιμή $P_K = 12,5$ χρηματικές μονάδες, άρα επιβαρύνεται με

$$\text{Κρατική Επιβάρυνση} = P_K \cdot (Q_{SK} - Q_{DK}) = 12,5 \cdot 9 = 112,5 \text{ χρηματικές μονάδες.}$$

Δ.3. Το κράτος πουλά το πλεόνασμα στην τιμή $P_0 = 10$, οπότε εισπράττει

$$\text{Έσοδα} = P_0 \cdot (Q_{SK} - Q_{DK}) = 10 \cdot 9 = 90 \text{ χρηματικές μονάδες.}$$

Άρα η τελική επιβάρυνση του κρατικού προϋπολογισμού είναι

$$112,5 - 90 = 22,5 \text{ χρηματικές μονάδες.}$$

Δ.4. Η αρχική συνολική δαπάνη των καταναλωτών στο σημείο ισορροπίας είναι

$$\Sigma \Delta_{APX} = P_0 \cdot Q_0 = 10 \cdot 20 = 200 \text{ χρηματικές μονάδες.}$$

Η τελική συνολική δαπάνη μετά την επιβολή της κατώτατης τιμής είναι

$$\Sigma \Delta_{TEA} = P_K \cdot Q_{DK} = 12,5 \cdot 16 = 200 \text{ χρηματικές μονάδες.}$$

Η ποσοστιαία μεταβολή της συνολικής δαπάνης είναι 0%, δηλαδή παρέμεινε αμετάβλητη. Αν και γνωρίζουμε ότι κατά μήκος μιας καμπύλης ζήτησης μορφής ισοσκελούς υπερβολής, η συνολική δαπάνη παραμένει σταθερή, θα μπορούσαμε να αιτιολογήσουμε με χρήση της τοξοειδούς ελαστικότητας ζήτησης ως προς την τιμή, η

$$\text{οποία είναι } E_{D_{\text{τόξου}}} = \frac{Q_{DK} - Q_0}{P_K - P_0} \cdot \frac{P_K + P_0}{Q_{DK} + Q_0} = \frac{16 - 20}{12,5 - 10} \cdot \frac{12,5 + 10}{16 + 20} = -1 \text{ σε όλο το μήκος}$$

της καμπύλης ζήτησης.

Άρα η αύξηση της τιμής του αγαθού αφήνει αμετάβλητη τη συνολική δαπάνη των καταναλωτών για το αγαθό.

Δ.5. Αφού το αγαθό είναι κανονικό, η αύξηση του εισοδήματος θα προκαλέσει αύξηση στη ζήτησή του.

Συνεπώς η νέα συνάρτηση ζήτησης του αγαθού θα είναι

$$Q_{D2} = Q_D + 0,2 \cdot Q_D \Rightarrow Q_{D2} = 1,2 \cdot Q_D \Rightarrow Q_{D2} = 1,2 \cdot \frac{200}{P} \Rightarrow Q_{D2} = \frac{240}{P}.$$

ΤΙΣ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΕΠΙΜΕΛΗΘΗΚΕ Η ΟΜΑΔΑ ΤΩΝ ΟΙΚΟΝΟΜΟΛΟΓΩΝ
ΤΩΝ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΩΝ

«ΟΜΟΚΕΝΤΡΟ» ΦΛΩΡΟΠΟΥΛΟΥ

www.floropoulos.gr

ΛΙΑΒΑΡΗΣ Α. – ΦΛΩΡΟΠΟΥΛΟΥ Ε.